

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując do dnia 10 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 84, z 20.3.2014 r., s. 72) lub w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim a mocy art. 43 ust. 1 tej dyrektywy;
- nałożenie na Wielkie Księstwo Luksemburga zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach podjętych w celu transpozycji dyrektywy 2014/26/UE o dziennej stawce w wysokości 12 920,00 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Państwa członkowskie były zobowiązane na mocy art. 43 ust. 1 dyrektywy 2014/26 do przyjęcia do dnia 10 kwietnia 2016 r. środków krajowych wymaganych do transpozycji obowiązków wynikających z tej dyrektywy. W braku powiadomienia przez Luksemburg o środkach podjętych w celu transpozycji tej dyrektywy Komisja postanowiła wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości.

W skardze Komisja proponuje nałożenie na Luksemburg okresowej kary pieniężnej o dziennej stawce w wysokości 12 920,00 EUR. Wysokość okresowej kary pieniężnej została obliczona z uwzględnieniem wagi, czasu trwania naruszenia oraz skutku odstraszającego na podstawie zdolności płatniczej tego państwa członkowskiego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 17 stycznia 2018 r. – Verein für Konsumenteninformation/Deutsche Bahn AG.

(Sprawa C-28/18)

(2018/C 104/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verein für Konsumenteninformation

Strona pozwana: Deutsche Bahn AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 9 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on odbiorcy uzależniania dokonywania płatności w ramach schematu polecenia zapłaty SEPA od posiadania przez płatnika miejsca zamieszkania w tym państwie członkowskim, w którym miejsce zamieszkania lub siedzibę ma odbiorca, jeżeli dopuszcza on dokonywanie płatności także w inny sposób, jak np. kartą kredytową?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 94, s. 22